

умислено, съ наведени глави, глѣдаха въ земята. Даже трѣвата въ некопанитѣ лозя, която съ своята буйность бѣ заглушила и поробила лозовитѣ прѣчки. стоеше увѣхнала и увиснала съ върховетѣ си надолу. Веселитѣ птички, скрити въ гжсталака, мируваха, като че ли ги бѣше страхъ да издадѣтъ присѣтствието си. Съ една рѣчь, цѣлата богата природа въ триндафиловата градина, напълно гармонираше съ душевното настроение на опълченцитѣ, които ето какво си приказваха.

— Какъ ли ще се свърши войната, и дали България ще бѣде освободена? пита единъ.

— Хмъ, както върви работата, май ме е страхъ, се обажда другъ. При Плѣвненъ Турцитѣ ни бѣхтаха тукъ при Стара-Загора сжщо. Азъ казвахъ, продължи сжщия, че Турцитѣ не току тѣй ни оставаха да се втурнемъ напрѣдъ и, че тѣ ще ни вкаратъ въ капана.

— Чудно нѣщо, какъ началството испрати такъвъ малочисленъ отрядъ, безъ поддрѣжка забѣлѣзва трети.

— Война безъ жертви не бива, се обади авторитетно единъ отъ интеллигентнитѣ опълченци. Ако днесъ Турцитѣ ни биха, сутрѣ ний ще ги бѣхтимъ. Менъ само едно ме е страхъ, и то е: душманитѣ на Славянството, като видятъ несполукитѣ на Русскитѣ войски и тѣхната слабостъ, да не би да се намѣсятъ и тѣ въ войната, тогава прощавай нашата надежда за освобождение на България!

— Ехъ море, я некѣмъ да живемъ, ако не идемъ у Цари-града, се обади македончето Трайко, а отъ тамъ со вапура у Солунъ!

Часътъ бѣше 2, слѣдъ пладнѣ, когато отряда пристигна въ Казанлъкъ. Едната частъ на жителитѣ му бѣше вече избѣгала, а другата, обвзета отъ страхъ, бързаше да напустне града. Отряда се спрѣ пакъ задъ женския мѣнастиръ.

Съ приказъ по опълчението за врѣменно командующъ дружината бѣше назначенъ Штабсъ — Кап. Стесель, а за ротни командири: на 1-ва рота на мѣсто убития капитанъ Теодоровъ, азъ, на 2-а рота, Прапор-